

Porteille uuden maan

1. Kun suosta ylönousee
uupunut matkamies,
niin käyn mä matkan päähän,
on raskas elon ies.
Ja kuitenkin mä laulan,
on armos riittävä.
Yön jälkeen uus on päivä
kirikkaana syntyvä.

2. Nyt savessa mä asun
heikkouteen kahlittu.
Vaan kerran vapahana
on sielu vaivattu.
Saan lepoon luona Herran
ilohon taivahan
armoihin autuaitten
vaivoista maailman.

3. En siellä ketään loukkaa,
en murheeks' olla voi,
kun rakkaus täydellinen
jo uudeks' kaiken loi.
Ja haavat täällä saadut
jo terveeks' tulleet on
Siell' ilon loistehessa
on Kristus auringon.

4. Vaan tääll' jo mulle suodaan
syntini anteeksi.
Uudeksi elo luodaan,
kahleista vapaaksi.
Kristuksen veren turvin
päivästä päivään saan
kulkea kaitaa tietä
porteille uuden maan.